

Gudstjeneste Skævinge & Lille Lyngby Kirker

den 1. marts 2020

Kirkedag: 1.s.i fasten/B

Tekst: 1 Mos 4,1-12; Jak 1,9-16; Luk 22,24-32

Salmer:

SK: 624 * 698 * 614 * 613

LL: 331 * 447 * 70 * 698 * 614 * 192,7 * 613

Jeg er ved at blive gammel. Jeg får i hvert tilfælde forhøjet adrenalintal ved nogle ting, jeg i sin tid lærte; men som yngre generationer belærer mig om, at sådan er det ikke i dag. Det er kun gamle mennesker, der gør det som du synes. Alle unge i dag synes, det andet er mærkeligt, får jeg sagt imod mig.

Nu gælder det heldigvis ikke alting. Men det gælder især en ting, som jeg virkelig har svært ved at synes er rigtig, og har meget svært ved ikke at lægge mærke til, når det forekommer, og desværre forekommer det over alt, efterhånden også blandt ældre. Og det er når mennesker f.eks. siger: Mig og min kone. Mig og Sofus. I fordums tid, den gang man skrev breve til hinanden og ikke kunne sende en SMS, ja, det var faktisk i forrige århundrede, da lærte jeg, at man altid nævner sig selv til sidst, når man nævner flere personer sammen med sig selv. Nu havde jeg også en gammel skolelærer, så måske er det årsagen. Men jeg må altså indrømme, at det vender sig i mig, når jeg i dag hører det modsatte: Mig og min kone. Det var helt befriende, da jeg for et par aftner siden hørte en sige i TV: Min mand og jeg. Og så var hun endda en del yngre end mig.

Årsagen er ikke bare, at der er noget sprogligt forkert i det – i min verden. Men jeg synes også, at det er udtryk for, at verden ses med et forkert udgangspunkt. Indholdsmæssigt er der noget galt i det. Verden ses først og fremmest ud fra mig og med mig.

Det er mig. Mig, mig og mig, og så min kone. Måske vil nogle synes, at det er lidt krukke eller overfortolket. Men jeg vil nu alligevel holde lidt fast i det. For problematikken er faktisk slet ikke ny, om end den måske har nogle andre perspektiver at udfoldes i.

Når Jesus i dagens ord fra Bibelen sætter disciplene i rette, så er det netop fordi de – ikke bare diskuterer, men de er ligefrem i strid om, hvem af dem, der skulle regnes for den største. Altså, de er i en gruppe på 12, og som gruppe er de sammen med ham, som de alle synes og regner for Den Største. Alligevel, så skal de også have på plads, hvem af dem, der så derefter er den største. Hvem har størst betydning? Sat ind i dagens måde at sige tingene på, så tror jeg faktisk godt, at disciplene hver for sig kunne finde på at sige: Mig og Jesus. Mig og Gud Herren.

Jeg tror, at verden og livet bliver for småt og fattigt og tomt, hvis det består af mig og de andre. Til gengæld tror jeg, at det bliver fantastisk, rigt og stort og fyldt af perspektiver, hvis det består af de andre og mig.

Hvis vi fortsætter i den nuværende måde med at nævne sig selv først, så kunne en konsekvens jo være, om end den er lidt absurd; men jeg frygter, at det sådan tankemæssigt kommer til at gå således, illustreret ved en forskel på unges hjem og gamles hjem. Ikke at der er noget forkert i det, det er bare en markant forskel.

Jeg kommer i mange forskellige hjem. En af de ting, der er meget karakteristisk ved gamles hjem er, at der er billeder af slægten. Nogle gange i mange aldre og mange forgreninger. I unges hjem er ofte enkelte billeder af børnene og måske et brudebillede af forældrene selv. Men en dag tror jeg, at der hænger spejle på væggene i vore hjem. Så vi hele tiden kan gå

og se billeder af os selv. For hvem består min verden af? Mig og de andre.

Vi er så fikserede på os selv. Endda disciplene var det. Dem selv og deres betydning. Og det er sikkert ikke blevet meget bedre, da Jesus vender det fuldstændig på hovedet. Han, Den Største, er den, der tjener. Jesus vil sige: Disciplene og jeg. Jesus erkender rangordenen i verden; men sådan er den ikke hos mig, siger han. Og sådan bør den heller ikke være hos Jer.

Jeg har valgt denne indgangsvinkel og fokuspunkt i dagens evangelietekst i lyset af, at vi er gået ind i fastetiden. Og i lyset af de to salmer, jeg har valgt, at vi skal synge i sidste del af gudstjenesten.

Fastetiden er en kærkommen lejlighed til at tænke lidt dybere over tingene i lyset af påskens store begivenheder, hvor Gud Herren tjener os ved at gøre det nødvendige for at frelse os. Det er en kærkommen lejlighed til at spørge sig selv, hvad og hvem jeg tjener, hvem og hvad der kommer først i mit liv.

Kingo nævner i næste salme en ufattelig masse ting, som har betydning i menneskers liv, i rigtig mange menneskers liv. Men han konstaterer også, at meget af det er ikke andet end forfængelighed. Og forfængeligheden har mig som både udgangspunkt og mål. Det bliver en selvkredsen om mig og mine behov, mine mål, min mening, hvad jeg får ud af det. Mig, mig og atter mig – og de andre.

For de andre er der jo. Men de andre er ikke midler til mine mål. De andre skulle snarere være mål for mine midler. Det er sådan Gud gør. Hans kærlighed er Hans middel; men det er os, der er målet. Guds retfærdighed er Hans middel; men det er os,

der er målet. Guds nåde er Hans middel; men det er os, der er målet.

Det tydeliggøres for os, og formaner os, både i salmen, vi sang før prædikenen, *Kain, hvor er din bror?* og salmen, der slutter gudstjenesten, *Herre, du vandrer....*

Og et eller andet sted er det også det, der ligger i Jesu ord til Peter: ”Når du engang vender om, *så styrk dine brødre.*” Peter! Lev for dine brødre. Verden består af dine brødre og dig!

Jesus vender verdens rangorden om. Det synliggøres for os i gudstjenesten. I nadveren. Det er den største, der sidder til bords og lader sig betjene – i denne verden. Det er os, der sidder til nadverbords; men vi betjenes af Den Største.

I Gudsriget, for Gud, handler det om den enkelte og Gud. Men dét bliver først stort for os og til fortjeneste for os, når vi indser, at det i vores verden bør handler om Gud og mig.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen.